

**Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság**  
**2.Bf.95/2012/8. szám**

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2013. év január hó 17. napján megtartott nyilvános ülésen meghozta a következő

**végzést:**

Az életveszélyt okozó testi sértés büntette miatt indult büntetőügyben a Heves Megyei Bíróság 2011. év november hó 7. napján kelt 1.B.156/2011/12. számú ítéletét **helybenhagyja**.

A vádlott személyi azonosító igazolványának száma: 142724 NA.

A végzés ellen további fellebbezésnek nincs helye.

**I n d o k o l á s :**

A Heves Megyei Bíróság a 2011. év november hó 7. napján kihirdetett 1.B.156/2011/12. számú ítéletével a vádlottat az ellene testi sértés büntette [Btk.170.§ (1) bekezdés és (6) bekezdés I. fordulat] és visszaélés lőszerral büntette [Btk.263/A.§ (1) bekezdés a./ pont] miatt emelt vád alól - bizonyítottság hiányában - felmentette.

Rendelkezett a járulékos kérdésekről, így a bűnjelekről és a bűnügyi költség viseléséről is.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen az ügyész jelentett be fellebbezést a vádlott felmentése miatt, megalapozatlanság okából, az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezése érdekében.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a 2012. év március hó 14. napján kelt BF.211/2012/1. számú átiratában - bejelentve, hogy a nyilvános ülésen részt kíván venni - az ügyészi fellebbezést fenntartotta. Kifejtette, hogy álláspontja szerint az elsőfokú bíróság ítélete a Be.351.§ (2) bekezdés d./ pontjában írt okból

megalapozatlan, mert a bíróság megállapított tényekből további tényekre helytelenül következtetett, ezen felül pedig az indokolása hiányos és logikailag ellentmondásos.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség az átiratában rámutatott, hogy álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a tényállást a bizonyítékok egyoldalú értékelésével állapította meg. Az életveszélyt okozó testi sértés büntettének vádja alóli felmentő rendelkezéskor a bíróság az „in dubio pro reo” elvére hivatkozva azt állapította meg, hogy a sértett sérüléseit balesetben szenvedte el. E következtetését elsődlegesen arra alapította, hogy az igazságügyi orvosszakértő a balesetszerű keletkezési mechanizmust kategorikusan nem zárta ki. Ugyanakkor azt azonban figyelmen kívül hagyta az elsőfokú bíróság, hogy a baleseti keletkezési mechanizmus valószínűségét rendkívül csekélynek minősítette az eljáró szakértő. Azzal sem számolt az elsőfokú bíróság, hogy a szakértő a baleset elvi lehetőségét csak számos feltétel együttesen fennállása mellett valószínűsítette.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség kiemelte, hogy az elsőfokú bíróság e feltételek együttes fennállásának komplex vizsgálatát nem végezte el, azaz a bizonyítékokat nem ellenőrizte és vetette össze egyenként és összességükben olyan szempontból, amelyek alapján kétséget kizáróan azt lehetett volna megállapítani, hogy I.rendű vádlott neve vádlott büntetőjogi felelősséggel nem tartozik a történetekért.

E körben rámutatott a vádhatóság, hogy többek között részletes vizsgálatokat kellett volna folytatnia a Heves Megyei Bíróságnak arra vonatkozóan, hogy a sértett hogyan tartotta a karját a sérülés pillanatában, és ehhez képest milyen volt az őt ért erőhatás intenzitása.

Nyomatékosan kiemelte a főügyészség, hogy a bíróság által rögzített tényállás szerint az ágyon lapjával elfekvő késbe a bizonyossággal határos módon nem lehet úgy beleesni, belefeküdni, hogy a mellkasfallal közel párhuzamos sérülés kialakulhasson, mint ahogy az a valóságban történt és amelyet az orvosi dokumentáció is tényszerűen rögzített.

Az ügyészi átirat e tárgykörben arra is rámutatott, hogy a késbe történő beleesés csak akkor lenne valószínűsíthető, ha az eszköz a környezet síkjáról mintegy 8-10 centiméterrel kiemelkedett volna és a sértett abba közel merőlegesen esett volna bele.

Amennyiben pedig a kés teljes pengehosszúsággal emelkedett volna elő, úgy a ténylegesen bekövetkezettnél súlyosabb sérülések és hosszabb szúrtcsatorna jött volna létre a sértettnél.

A sértett elesésének módjával kapcsolatban is kételyeket támasztott a fellebbviteli főügyészség, amelyet azzal indokolt, hogy a helyszínen nem volt olyan hely az ágyon, ahová a kés beszorulhatott volna.

Végezetül azt is kifejtette az ügyészség az átiratában, hogy az elsőfokú bírósági eljárásban meghallgatott orvosszakértő összességében azt a végső konklúziót vonta le, hogy csak a speciálisan fennálló, több konjunktív feltétel együttes jelentkezése esetén valósulhatott volna meg a baleseti mechanizmus.

Miután az elsőfokú bírósága fenti részletes, összehasonlító vizsgálatokat elmulasztotta, ezért a rendelkezésre álló tényadatokból megalapozatlanul következtetett arra, hogy a sértett sérülése az ítéleti tényállásban rögzített módon, baleset következtében keletkezett.

A visszaélés lőszerral büntette vonatkozásában a fentivel egyező következtetésre jutott a fellebbviteli főügyészség. Írásbeli átiratában kifejtette, hogy a vádlott és a sértett mindketten tudtak a másik fegyveréről. A maroklőfegyverek leadásakor egyaránt úgy nyilatkoztak, hogy a lőfegyverükhöz lőszerral már nem rendelkeznek. A 2009. október hó 15. napjától a fegyverszekrényhez kulccsal már csak a vádlott rendelkezett, akinek más típusú fegyverek tartására is volt engedélye, de azt tudta, hogy maroklőfegyverrel már sem ő, sem a felesége nem rendelkezik. A vádlott a fegyverszekrényben tartott, más típusú lőfegyverei kapcsán a fegyverszekrényt rendszeresen használta.

Az ügyészség kifejtette, hogy a tárgyalás során indokolt lett volna az igazságügyi fegyverszakértőt nyilatkoztatni arra, hogy a vádlott által engedéllyel tartott fegyverekhez használt lőszerek külsőleg (méretükben, alakjukban, színükben) különböznek-e a helyszíni szemle során megtalált revolver töltényektől. Azokat egy fegyverhez értő személy el tudja-e különíteni a golyós és vegyes csövű lőfegyverek lőszereitől, nyilvánvaló-e számára, hogy azok kifejezetten maroklőfegyverekhez használatos lőszerek.

Mindezeket szintén nem vizsgálta az elsőfokú bíróság, így a bűncselekmény vonatkozásában is megalapozatlanul jutott arra a következtetésre, hogy a vádlott bűnössége nem állapítható meg. Összességében tehát a fellebbviteli főügyészség olyan - a másodfokú eljárásban ki nem küszöbölhető - megalapozatlansági okokra hivatkozott az elsőfokú bíróság ítéletével összefüggésben, amely miatt az ítélet hatályon kívül helyezésére és az elsőfokú bíróság új eljárásra utasítására tett indítványt.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség képviselője az indítványát a nyilvános ülésen az átiratban foglaltakkal egyezően fenntartotta.

A vádlott védője perbeszédében kifejtette, hogy a Be.4.§ (2) bekezdésében rögzített alapelvet - mely szerint a kétséget kizáróan nem bizonyított tény nem értékelhető a terhelt terhére - minden körülmények között alkalmazni kell. Figyelemmel arra, hogy az elsőfokú bíróság által kirendelt orvosszakértő a tárgyaláson megerősítette, hogy a baleseti keletkezési mechanizmust nem lehet teljes mértékben kizárni, ebből

következően mindaddig, amíg a büntetőjogi bizonyossághoz kétséget kizáróan bizonyított tények szükségesek, kizárólag felmentő ítélet hozható a vádlott ügyében.

A visszaélés lőfegyverrel büntette vonatkozásában pedig azt emelte ki, hogy a lefolytatott bizonyítási eljárás eredményeként egyáltalán nem zárható ki a vádlott gondatlansága, amihez további adat az is, hogy a sértett megfelelő motívuma sem volt a fegyvereihez egyébként nem használható lőszerek tárolása. Kiemelte, hogy álláspontja szerint nincs olyan bizonyítási cselekmény, amely egy megismételt eljárásban eredményre vezetne, ezért az elsőfokú ítélet helybenhagyását indítványozta.

Az ügyész fellebbezése nem alapos.

Az ítélet tábla a kétoldalú perorvoslatok folytán az elsőfokú bíróság ítéletét az azt megelőző bírósági eljárással együtt a Be.348.§ (1) bekezdése alapján teljes terjedelmében felülbírált.

Ennek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság az eljárási szabályokat betartotta, de az általa megállapított tényállás részben iratellenes. A vád tárgyává tett

cselekmények elbírálása szempontjából releváns tényeket meglehetősen hiányosan tárta fel az elsőfokú bíróság.

Az iratellenesség tetten érhető az ítélet 6. oldalának (2) bekezdésében, ahol az elsőfokú bíróság a történeti tényállásban azt rögzítette, hogy a sértett „feltételezhetően” megbillent, a jobb kezében tartott kést elejtette, az nem esett le a földre, hanem az ágykereten, vagy az ágykeret és a matrac közötti részen, pengével felfelé megállt, és a megbillenő, majd az ágyra dőlő sértettet a bal hónalj ároki területen megsebezte.

Ezzel szemben az ítélet indokolásának az a része, amely a bizonyítékok értékelésével foglalkozik - a sértett vallomását elfogadva - már azt rögzíti, hogy a sértett kezében maradt a bicska, amikor megbotlott és ilyen körülmények között esett bele az eszközbe.

Az ítélet tábla a fentiek alapján megállapította, hogy az elsőfokú bíróságnak az a megállapítása, hogy az ágytakaró felhajtása, illetve lefekvés közben a sértett „feltételezhetően” megbotlott, azon túl, hogy iratellenes, semmilyen más egyéb

bizonyítékkal nem támasztható alá, egyebekben pedig nélkülözi a minden ítélettől szükségszerűen megkívánt büntetőjogi bizonyosságot.

Az elsőfokú bíróság a lehető legpontosabb történeti tényállás megállapítása érdekében nem tett meg tőle minden elvárhatót, ugyanakkor a rendelkezésre álló nyomozati iratok alapján az is kétségtelenül megállapítható, hogy a nyomozó hatóság számos olyan nyomozástechnikai hibát vétett a saját eljárása során, amelyek döntő

jelentőséggel bírhattak volna a későbbiekben a vádlott büntetőjogi felelősségének megítélése szempontjából.

Így a teljesség igénye nélkül az alábbiakra mutat rá az ítéletábra:

A nyomozati iratok 79-143. oldalain fellelhető a helyszíni szemléről készült jegyzőkönyv, amely első rátekintésre rendkívüli alapossággal térképezte fel a bűncselekmény elkövetésének helyszínét, amelyeket fényképfelvételekkel is gazdagon illusztrált. Ugyanakkor a nyomozati iratok 87. oldalán (a helyszíni szemléről készült jegyzőkönyv 5. oldala) megtalálható az eljáró nyomozók megjegyzése, hogy a mosogató tálcában megtalálták azt a kést, amely feltehetően az elkövetés eszköze volt. A késen vérgyanús szennyeződést észleltek, ezért azon vegyszeres eljárással véreőrpróbát végeztek, amely pozitív eredményt mutatott. Mindezek ellenére fel sem merült a nyomozó hatóság eljáró tagjaiban, hogy a kést daktiloszkópiai vizsgálatnak vessék alá, arról ujjlenyomatot vegyenek és azt megpróbálják azonosítani. Ennek elmulasztása alapvető hiba volt a nyomozó hatóság részéről, mert közvetlenül a bűncselekmény elkövetése után a helyszínen talált késről igen nagy valószínűséggel tudtak volna ujjlenyomatot rögzíteni, amely alapján lehetőség lett volna megállapítani, hogy a kés legutoljára kinek a kezében volt, vagy másként megfogalmazva azt megfogta-e - közvetlenül a bűncselekmény elkövetése előtt, vagy annak során - I.rendű vádlott neve.

E vizsgálat elvégzése - több mint két és fél évvel - a deliktum elkövetése után értelmetlen, ennél fogva célszerűtlen és okszerűtlen lenne, figyelemmel arra, hogy az

egyéb szakértői vizsgálatok során több személy is kapcsolatba került a késsel, megfogta azt, így az esetleges ujjlenyomatokat a bizonyossággal határos módon már felülírta, tehát azok elenyésztek.

Azonban nem csak a nyomozó hatóság, hanem az elsőfokú bíróság is elmulasztotta számos - az ügy megítélése szempontjából korántsem elhanyagolható jelentőséggel bíró - körülmény és bizonyíték vizsgálatát, módszeres körüljárását és értékelését.

Így az elsőfokú bíróság nem szentelt figyelmet annak a jelentős körülménynek, hogy az ágy széle és az ágyon lévő matrac között mekkora volt a távolság, az ágyra hogyan rögzítették a matracot, pontosan hová esett a kés, hogyan szorulhatott be a nyelével az ágy és a matrac közé, továbbá - amennyiben az elsőfokú ítéleti tényállásban rögzített, lényegét tekintve véletlen baleseti mechanizmus útján keletkezett sértett sérülése - mi a magyarázata annak, hogy a kés „mindössze” 7 cm mélyen hatolt a sértettbe.

A fentiekén túlmenően nem válaszolta meg az elsőfokú bíróság azt az ésszerűen felmerülő kérdést sem, hogy mi az oka annak, hogy a helyszíni szemle során rögzített felvételeken egyértelműen látható (nyomozati iratok 93. oldala, a helyszíni szemléről készült jegyzőkönyv 8. oldala), hogy az ágy mellett lévő - attól mintegy egy méter

távolságban elhelyezkedő - falra szerelt konvektoron elfolyt, freccsenéses jellegű vérszennyeződés található. Szintén nyitott kérdés maradt, hogy az ágy konvektorhoz közel eső szélén ugyancsak jelentős mennyiségű vérszennyeződést detektáltak, így a fényképek alapján elsősorban az a kérdés vetődik fel, ha a sértett sérülése az elsőfokú bíróság által az ítéleti tényállásban rögzített módon - véletlen baleset során - keletkezett, akkor mivel magyarázható az ágy szélén és a konvektoron feltalált jelentős mennyiségű vérnyom. Hatványozottan helyénvaló lett volna e kérdés vizsgálata és tudományos alapú megválaszolása, vagy legalábbis annak megkísérlése olyan körülmények között, hogy az elsőfokú bíróság - lényegét tekintve minden ténybeli alapot nélkülözve, leginkább feltételezések alapján - azt állapította meg, hogy a sértett véletlen baleset áldozataként szenvedte el a szúrt sérülését.

Amennyiben mégis elfogadható lenne a baleseti keletkezési mechanizmus, az elsőfokú bíróság akkor sem foglalkozott további, szintén jelentős kérdésekkel. Nem tárta fel a tanú abbéli nyilatkozatának lényegét, ami arra utalt, hogy a sértett önkéntesleg okozta a sérülését.

E körben az elsőfokú bíróság azt rögzítette, hogy a vádlott csak annyit mondott a tanúnak: „Nézd mit csinált ez a marha.”

A Heves Megyei Bíróság mélyrehatóbban nem foglalkozott a tanú vallomásával, noha e tanútól több releváns információt is szerezhetett volna, még annak ellenére is, hogy csak közvetett tanú volt, azaz csak utóbb, a bűncselekmény elkövetése után érkezett a helyszínre és a már megtörténtekkel szembesült.

Megjegyzendő, hogy az elsőfokú bíróság által a történeti tényállásban rögzített baleseti mechanizmus és a tanúnak az az információja, amely a vádlottól származott és arra engedett következtetést vonni, hogy a sértett szándékos önsértést követett el, már önmagukban is ellentétesek egymással.

A másodfokú bíróság álláspontja szerint a Heves Megyei Főügyészség fellebbezésében és a Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség átiratában felvetett szempontok döntően helytállóak és logikusak, de önmagukban nem elegendőek a vádlott büntetőjogi felelősségének megállapításához.

Kétségtelen tény, hogy a sértett a sérülését a hónaljában szenvedte el, amely azt feltételezi, hogy a keze a sérülés pillanatában nem maga mellett volt leeresztve, hanem azt felemelte. Ez a tény már önmagában alapvetően megkérdőjelezi a véletlen eleséses baleseti mechanizmust, ugyanakkor az is tény, hogy a dr. Kozma Mihály igazságügyi orvosszakértő által jegyzett alapszakvélemény a 7. oldal (3) bekezdésében (nyomozati iratok 291. oldal) azt állapította meg, hogy teljes bizonyossággal nem zárható ki a fej fölé emelt felső végtaggal történő elesés sem, de ennek a valószínűsége igen kicsi.

Ugyanez az orvosszakértő a sértettet ért erőhatás intenzitására vonatkozóan úgy foglalt állást, hogy a sérülés kis-közepes erőbehatás eredményeként jött létre.

Az elsőfokú bíróság e körben ellenőrizetlenül, már-már kritikátlanul elfogadta az orvosszakértő álláspontját abban a vonatkozásban, hogy azokban az esetekben, amikor az orvosszakértő kategorikusan nem zárta ki a másként történés lehetőségét, azt minden esetben a vádlott javára értékelte. A bizonyítékok értékelésének ez a módja megfelel a Büntetőeljárási Törvényben rögzített in dubio pro reo elvnek, vagyis a Be.4.§ (2) bekezdésében rögzített szabálynak, mely szerint a kétséget kizáróan nem bizonyított tény nem értékelhető a terhelt terhére.

Azonban jelen esetben nem kizárólag erről van szó, mert az elsőfokú bíróság elmulasztotta a szakértőt számos - döntően fontos és megkerülhetetlen jelentőséggel bíró - problémáról megkérdezni.

Így elmulasztotta például annak tisztázását, hogy amennyiben elfogadható a késbe történő beleesés, mint keletkezési mechanizmus, akkor mivel magyarázható egyrészt az, hogy az elkövetés eszköze csak 7 cm mélyen fúródott a sértettbe, különös figyelemmel arra, hogy már csak a testsúlyánál fogva is hosszabb szűrcsatornának kellett volna kialakulnia, ha a kiálló késbe tompítatlanul zuhant bele, ahogyan azt az elsőfokú bíróság ítéletében rögzítette.

Azzal sem foglalkozott az elsőfokú bíróság, ha a kés valóban beszorult valahová az ágy és a matrac közé - és hegyével felfelé állt -, akkor mi a magyarázata annak, hogy a sértett sérülése a mellkasfallal közel párhuzamosan helyezkedett el. (Dr. Kozma Mihály igazságügyi orvosszakértő kiegészítő szakértői véleményének 5. oldal (1) és (3) bekezdései, nyomozati iratok 302. oldala)

Az eddig bemutatott és részletezett ellentmondásokat az elsőfokú bíróság nem oldotta fel és lényegében kísérletet sem tett rá, jóllehet az ilyen fajta, részletes összehasonlító

vizsgálatok nélkülözhetetlenek lettek volna ahhoz, hogy a vádlott büntetőjogi felelőssége tárgyában megnyugtatóan állást lehessen foglalni.

Ilyen előzményeket követően a másodfokú bíróság azt vizsgálta, hogy egy megismételt eljárás keretében lenne-e lehetőség az eddig elmulasztott bizonyítási eljárásokat elvégezni, továbbá, hogy az így megismételt eljárás eredményre vezetne-e.

E körben - a korábban kifejtettek szerint - nemlegesen foglalt állást, mert arra a következtetésre jutott, hogy a számos el nem végzett, illetve hibásan teljesített, részben nyomozati, részben pedig elsőbírói eljárási hiba az idő múlásával már nem orvosolható.

A vádlott - élve az eljárási törvény által biztosított jogával - nem tett vallomást, a bűncselekmény sértettje időközben súlyos betegségben elhalálozott, közvetlen tanú pedig nincs az ügyben.

A rendelkezésre álló okirati bizonyítékok sem tartalmazzak további - az ügy megítélése szempontjából többlet információval bíró - adatokat, mert a nyomozati iratok 235-249. oldalain fellelhető OMSZ adatlap sem tartalmaz semmiféle sértetti nyilatkozatot.

Mindezek alapján a Fővárosi Ítéltábla arra a következtetésre jutott, hogy a vádlott esetleges elítéléséhez szükséges - kétséget kizáró - bizonyítékok az ügyben nem állnak rendelkezésre és az imént megjelölt büntetőjogi bizonyossággal mindössze az állapítható meg, hogy néhai sértett szűrt sérülést szenvedett. Nincsen tehát olyan megdönthetetlen bizonyíték, adat, amelyből a vádlott büntetőjogi felelősségét meg lehetne állapítani, és nem kerülne felszínre ilyen, egy esetlegesen megismételt elsőfokú eljárásban sem.

A korábban már felhívott in dubio pro reo elve a gyakorlatban azt jelenti, hogy a bűnösség megállapítására kizárólag akkor kerülhet sor, ha a bíróság a másként történés lehetőségét egyértelműen ki tudja zárni. Jelen esetben ez nem zárható ki a rendelkezésre álló bizonyítékok szegényessége és ellentmondásossága mellett, ezért nem kerülhetett sor I.rendű vádlott neve büntetőjogi marasztalására.



Hasonlóan foglalt állást a másodfokú bíróság a visszaélés lőfegyverrel és lőszerrel büntette vonatkozásában is. Ezzel kapcsolatban osztotta a Heves Megyei Bíróság ítéletében kifejtetteket, mely szerint nem állt rendelkezésre olyan bizonyíték, amelynek alapján egyértelműen ki lehetett volna zárni a sértett gondatlanságát.

Tény, hogy a vádbeli időszakban kizárólag már csak a vádlott rendelkezett a lőszeret tartalmazó fegyverszekrényhez kulccsal, azonban tény az is, hogy korábban az engedélyes fegyvereit a hatóság felhívására leadta. Nem vitatható az sem, hogy ezt követően a fegyverszekrényt továbbra is rendszeresen használta más típusú lőfegyverei kapcsán, ugyanakkor kétséget kizáróan nem bizonyítható, hogy a maradék fegyvereihez egyébként nem használható lőszeret szándékosan tartotta a szekrényben.

Az elsőfokú bíróság ezért helyesen jutott arra a következtetésre - szintén a Be.4.§ (2) bekezdésének felhívásával -, hogy a vádlott szándékossága az engedélyköteles lőszer birtoklása tekintetében nem bizonyítható, a gondatlan elkövetést pedig a törvény nem bünteti.

E körben hivatkozik az ítélőtábla arra is, hogy megítélése szerint a fenti körülmények között - szándékos elkövetést feltételezve - már az elkövetés időpontjában is meglehetősen csekély volt a vádlott magatartásának társadalomra veszélyessége, amelyet igazol a Büntető Törvénykönyv időközben elfogadott módosítása is.

A 2012. évi CCXXIII. törvény a Büntető Törvénykönyvről szóló 2012. évi C. törvény hatályba lépéséhez kapcsolódó átmeneti rendelkezésekről és egyes törvények módosításáról rendelkező jogszabály a 2013. év július hó 1. napjától hatályosan módosítja a Szabálysértési Törvényt, melynek eredményeként az Sztv. 183.§-a immár szabálysértésként rendeli szankcionálni a kézilőfegyverhez, vadászlőfegyverhez vagy sportlőfegyverhez tartozó, csekély mennyiségű lőszer engedély nélküli megszerzését, vagy tartását.

E törvényhely alkalmazásában csekély mennyiség a legfeljebb 10 darab lőszer.

A fentiekből látható, hogy a törvényhozó az eddigiektől eltérően értékeli az engedély nélkül megszerzett vagy tartott lőszer csekély mennyiségét, illetve ennek következményeként annak társadalomra veszélyességét, mert immár 10 löszert is csekély mennyiségűnek minősít, és ekként szabálysértésként értékeli.

A másodfokú bíróság a nyilvános ülésen rögzítette a vádlott új személyi igazolványának számát és azt a végzésében ennek megfelelően tüntette fel.

A Fővárosi Ítélőtábla a fentiek szerint az elsőfokú bíróság ítéletét a Be.371.§ (1) bekezdésének felhívásával helybenhagyta.

**Budapest, 2013. év január hó 17. napján**

**. Lassó Gábor s.k..  
Németh Nándor s.k..  
Fatalin Judit s.k.**

a tanács elnöke

előadó bíró

bíró

A Heves Megyei Bíróság 1.B.156/2011/12. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla, mint másodfokú bíróság 2.Bf.95/2012/8. számú ítélete folytán a 2013. év január hó 17. napján jogerőre emelkedett.

**Budapest, 2013. év január hó 17. napján**

**Dr. Lassó Gábor s.k.  
a tanács elnöke**

Kiadmány hitelül:  
Weszely-Földvárszki Tünde  
tisztviselő